

Arrest

nr. 260 021 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché M. SOMMEN die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger van Pashtu origine. U bent een soennitische moslim. U werd geboren in het jaar 1994 in Haripur, Pakistan. Uw ouders, oorspronkelijk afkomstig uit het dorp Tezien, van het Surobi district in de provincie Kabul, ontvluchtten Afghanistan nog voor uw geboorte ten tijde van de oorlog tegen de Russische troepen. U ging in Pakistan tot het negende jaar naar school. U hielp eveneens uw familie met het verkopen van fruit en noten in de bazaar van Haripur. In het vluchtelingenkamp in Haripur woonde u samen met de familie van uw oom S.W.K. (...), de broer van uw vader.

Reeds voor uw geboorte ontstond er een conflict tussen uw vader en zijn broer met betrekking tot jullie grond in Afghanistan. In het kader van dit conflict werd uw oudere broer Z. (...) door de familie van uw oom vermoord. Aangezien uw gezin in Pakistan samenwoonde met de familie van uw oom, zorgde dit

voor veel spanning en conflict. Toen u ongeveer 14 jaar oud was ontstond er wederom een ruzie met uw oom. Omdat u zich mengde in deze ruzie, werd u aangevallen door uw neven en uw oom. Uw beide benen werden gebroken. U spendeerde de komende drie jaar al revaliderend van uw verwondingen. Zodra u weer op uw beide benen kon staan, eind 2014, verliet u Pakistan. Via Iran, Turkije en de Middellandse Zee, reisde u naar Europa.

Op 8 december 2015 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Deense autoriteiten. In het kader van dit verzoek kreeg u in juni 2018 een weigeringsbeslissing. Na Denemarken reisde u naar Frankrijk. U diende hier een verzoek tot internationale bescherming in op 10 juli 2018. In het kader van dit verzoek werd een negatieve beslissing genomen in het kader van de Dublinprocedure. Hierna reisde u verder naar België, waar u aankwam 18 februari 2019. Op 1 maart 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legde u uw taskara voor, een 'Afghan Citizen Proof of Registration' kaart, verschillende documenten met betrekking tot uw asielpprocedure en uw medische behandelingen in Frankrijk en Denemarken, een brief van uw advocaat in het kader van uw Dublinprocedure in België, verschillende documenten in verband met uw schoolcarrière in Pakistan, het eerste registratiedocument dat uw vader ontving in Pakistan, de envelop waarmee deze documenten naar u werden gestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn. U haalt aan bij terugkeer naar Afghanistan in uw eigen district Surobi de algemene veiligheidssituatie, de Taliban en Daesh te vrezen. U zou in Afghanistan evenmin een huis en familieleden hebben om naar terug te keren (CGVS p. 15).

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie zou dienen te koesteren.

U verklaart bij een terugkeer naar Afghanistan schrik te hebben voor de Taliban en Daesh. Deze twee groeperingen zouden geen barmhartigheid hebben. U maakte echter op geen enkele manier concreet waarom u een persoonlijke vrees voor deze groepen zou dienen te koesteren (CGVS p. 15). Tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermeldde u de angst voor deze groeperingen niet, maar verklaarde u dat u niet naar Afghanistan kon terugkeren omwille van een erfenisprobleem dat speelde in uw familie (CGVS vragenlijst nr. 3.4 en 3.5). Los van het feit dat dergelijke problematiek niet valt onder de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen omtrent dit conflict evenmin geloofwaardig zijn, zoals later in deze beslissing zal worden beargumenteerd (cfr. infra).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er in uw hoofd geen persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld.

U komt evenmin in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit navraag bij de UNHCR Pakistan bleek dat u en uw familie als Afghaans vluchteling werden geregistreerd in Pakistan. Uw Proof of Registration Card werd voor de laatste vernieuwd op 12 maart 2014 (zie document 1 blauwe map). Ook blijkt u enige kennis te hebben van de verschillende vluchtelingenkampen en de omgeving van Haripur (CGVS p. 7, 10, 11, 12) en legt u verschillende documenten neer met betrekking tot uw verblijf in Pakistan. Er kan dan ook van uit gegaan worden dat u enige tijd als Afghaans vluchteling in Pakistan hebt gewoond.

Uw verklaring dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u daar nooit bent geweest, omdat u noch een huis, noch familieleden in Afghanistan zou hebben, kan echter niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Om te beginnen kan er niet zomaar geloof gehecht worden aan uw voorgehouden woonplaatsen en uw bewering dat u nooit in uw regio van herkomst zou zijn geweest.

Doorheen uw asielparcours in Europa legde u doorlopend inconsistente verklaringen af met betrekking tot uw plaatsen van verblijf. Tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming in Denemarken zou u verteld hebben dat u in Afghanistan, meer bepaald in Surobi, Tizin had gewoond (CGVS p. 17). U zou dit gedaan hebben op aanraden van andere personen die u in de moskee had ontmoet. Zij vertelden u dat u naar Pakistan gerepatrieerd zou worden indien u zou vermelden dat u daar als Afghaans vluchteling had gewoond. Het resultaat van dit verzoek tot internationale bescherming was een negatieve beslissing. Uzelf verklaarde dat u tijdens uw verzoek tot internationale bescherming in

Frankrijk geen interview kreeg (CGVS p. 17). U legde tijdens uw verzoek tot internationale bescherming in België verschillende documenten neer met betrekking tot de asielprocedures die u in Frankrijk doorliep. Uit deze documenten bleek dat u in Frankrijk werd geregistreerd met de geboorteplaats 'Kabul'. Tussen deze documenten bevindt zich eveneens een brief van u, opgesteld op 12 februari 2019, gericht aan de Franse immigratiediensten met de vraag om een verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk te mogen indienen. In deze brief staat vermeldt dat u niet naar Afghanistan kunt en wilt gerepatrieerd worden omdat u een specifiek doel voor de Taliban vormt omwille van het feit dat u een oom heeft die bij het Franse leger werkt. In 2014 zou u reeds persoonlijk door de Taliban zijn gevisieerd geweest. U zou op verschillende plaatsen van uw lichaam verwond zijn geweest door explosieven en zou hier nog steeds occasioneel pijn door ervaren. Dit incident zou de oorzaak zijn geweest voor uw vertrek uit 'dat land', waarmee u naar Afghanistan verwijst (zie doc 5.C groene map). Deze informatie met betrekking tot uw verblijfplaatsen ligt in de lijn van wat u in Denemarken reeds vertelde, namelijk dat u afkomstig bent uit het district Surobi, in de provincie Kabul, en dat u daar ook effectief hebt verbleven. Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat u – indien u daadwerkelijk op basis van een leugenachtig relaas in Denemarken een negatieve beslissing zou hebben gekregen – u deze zelfde 'leugens' zou blijven vertellen tijdens uw verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk.

In België verklaarde u tijdens uw gehoor op de DVZ (dat plaatsvond op 17 april 2019) dat u in Haripur, Pakistan was opgegroeid en de laatste twee tot twee-en-half jaar voor uw vertrek naar Europa in Afghanistan had gewoond (DVZ vragenlijst nr. 10 p. 5). U zou in 2015 vanuit Afghanistan naar Iran zijn gereisd (DVZ vragenlijst nr. 37 p. 12). Ook uw advocaat verklaarde in haar verzoekschrift, opgesteld op 3 mei 2019 en gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, dat u Pakistan ontvluchtte en naar Afghanistan ging omwille van continue intimidatie van de Pakistaanse autoriteiten. U zou volgens deze brief Afghanistan in 2015 hebben verlaten en via Nimruz naar Iran zijn gereisd (zie doc 3 van de groene map, p. 2 'Vluchtmotief' en 'Vluchtroute').

Uit bovenstaande blijkt dat u zowel in Denemarken, als in Frankrijk, als in België (ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken) hebt verklaard dat u wel degelijk in Afghanistan hebt verbleven.

Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde u echter plots dat u uw hele leven in Pakistan zou hebben gewoond en nooit in Afghanistan was geweest (CGVS p. 4). U zou vanuit Pakistan naar Iran zijn gevlucht en vandaar uw reis naar Europa hebben verder gezet (CGVS p. 4). Wanneer u geconfronteerd werd met de verklaringen die u aflegde tijdens uw interview op de DVZ verklaarde u dat uw eerste interview lang geleden was, dat u daarvoor drie dagen niet kon slapen door de pijn in uw benen en dat u op dat moment een week op straat in Brussel Noord verbleef. U zou hebben verteld dat u van Tizin dorp afkomstig was zodat u snel een plaats kon krijgen in een opvangcentrum. U was toen niet in het bezit van uw Proof of Registration card die kon aantonen dat u Afghaans vluchteling in Pakistan was. U zou sindsdien steeds hebben gewacht op een kans om de volledige waarheid te vertellen met betrekking tot uw verblijfplaatsen en relaas (CGVS p. 9).

Deze verklaringen overtuigen niet. Aan een verzoeker van internationale bescherming wordt immers reeds opvang verleent alvorens hij zijn uitgebreidere interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (waarbij de vragenlijst van het CGVS en de vragenlijst van de DVZ worden overlopen) mag doen. Zo bleek ook uit uw interview van 17 april 2019 (tijdens hetwelke u verklaarde dat u nog twee en half jaar in Afghanistan had gewoond voordat u naar Europa vertrok) dat u het open centrum, meer bepaald het noodopvangcentrum Westakkers te Sint-Niklaas gaf wanneer u naar uw adres werd gevraagd. Daarenboven lijkt het vreemd en weinig geloofwaardig dat – indien u steeds zou hebben gewacht op een kans om de waarheid te vermelden – u hetzelfde foutieve verhaal aan uw advocaat zou vertellen die dat zo zou noteren in haar verzoekschrift (cfr. infra). Helemaal ongeloofwaardig is het feit dat u bij aanvang van uw onderhoud op het CGVS geen melding maakte van de eerdere foutieve verklaringen die u aflegde op de DVZ. Wanneer u gevraagd werd naar uw interview daar, verklaarde u dat dit goed was verlopen. Zelfs wanneer u uitdrukkelijk werd gevraagd of u tijdens dit interview op de DVZ eerlijk was geweest over uw verblijfplaatsen, antwoordde u dat u alles eerlijk had verteld (CGVS p. 2). Het is compleet ongeloofwaardig dat – indien u daadwerkelijk angstvallig wachtte op een kans om uw correcte verhaal aan de asielinstanties uit te leggen – u niet zou aangeven dat u eerder niet de waarheid had gesproken over uw verblijfplaatsen wanneer u hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd. Het lijkt evenmin aannemelijk dat u tijdens uw onderhoud op de DVZ zou vertellen dat u naar Afghanistan was terug gekeerd tijdens de laatste twee-en-half jaar voor uw vertrek naar Europa, indien u nog nooit in Afghanistan zou zijn geweest. Het feit dat u zulke inconsistente verklaringen aflegt met betrekking tot uw woonplaatsen – doorheen de verschillende asielprocedures (in drie landen) vertelt u ten minste drie verschillende versies van de feiten – doet zeer ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw opeenvolgende verblijfplaatsen én aan uw algehele geloofwaardigheid.

Verder is het zeer opmerkelijk dat u bijna niets kan vertellen over uw regio van herkomst in Afghanistan. U wist slechts dat er veel Taliban in uw regio aanwezig zijn en dat er in Tizin geen veiligheidsdiensten zijn. U vermeldde dat Tezien dicht bij Surobi ligt, maar dat u niet precies wist waar (CGVS p. 4).

Wanneer u echter de open vraag gesteld werd wat u over het dorp Tezien wist, antwoordde u simpelweg met een 'Nee'. Gevraagd of uw vader soms iets over jullie dorp vertelde, antwoordde u ontkennend en vermeldde u dat hij een oude man is (CGVS p. 5). U verklaarde verder niets over de omgeving rond het dorp te weten, wist niet welke plaatsen of dorpen er nog in de buurt lagen. U wist evenmin hoe de natuur rond uw dorp eruitzag. U dacht dat uw dorp in een platte omgeving lag, aan de zijkant van een berg, omdat het u onmogelijk lijkt huizen of een Bazaar te bouwen op een berg en omdat Afghanistan vol met bergen ligt (CGVS p. 15). U wist niet of er belangrijke personen afkomstig waren uit uw regio van herkomst (CGVS p. 15). U wist evenmin iets over het leven van uw ouders in Afghanistan. Zo bleek u niet te weten waar in Afghanistan uw moeder woonde voor haar vertrek naar Pakistan, noch wist u wat uw ouders dan precies in Afghanistan deden voor ze naar Pakistan vluchtten (CGVS p. 4-5). Hoewel u wist dat uw familie grond had in Afghanistan, wist u niet over hoeveel grond uw familie beschikte, waar deze grond precies lag en wat er met deze grond gebeurde (CGVS p. 5). Van een Afghaans vluchteling in Pakistan kan echter wel enige kennis van zijn regio van herkomst en van het leven van zijn ouders in Afghanistan verwacht worden – zelfs indien deze beweert hier nog nooit te zijn geweest. Het lijkt daarenboven compleet ongeloofwaardig dat u tijdens uw verzoek tot internationale bescherming in Denemarken en Frankrijk zou beweren dat u uw hele leven in Afghanistan zou hebben gewoond indien u daadwerkelijk nog nooit in Afghanistan was geweest en geen enkele kennis zou hebben met betrekking tot uw regio. Het feit dat u bijna niets kunt vertellen over uw regio van herkomst in Afghanistan doet dan ook vermoeden dat u bewust bepaalde zaken – zoals elementaire kennis over de regio van herkomst van uw familie, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat u hier toch iets over zou kunnen vertellen, zelfs indien u daar nooit gewoond zou hebben – probeert achter te houden in functie van uw nieuwe verhaal ten aanzien van het CGVS – dat u uw hele leven in Pakistan zou hebben gewoond en dat u nooit in de regio van herkomst van uw familie zou zijn geweest – en niet de waarheid spreekt over uw werkelijke situatie.

Uw verklaringen dat u tot en met uw vertrek uit Europa steeds in Pakistan hebt gewoond en nooit in Afghanistan zou zijn geweest zijn dan ook manifest ongeloofwaardig.

Verder dient opgemerkt te worden dat u er evenmin in slaagt overtuigende verklaringen af te leggen met betrekking tot uw leeftijd en geboortedatum.

Tijdens uw verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk verklaarde u dat u geboren werd op 3 februari 1993 in Kabul. In België verklaarde u tijdens uw registratie dat u geboren werd op 12 maart 1998 in Afghanistan (Sarchino) (zie 'Registratie Verzoek om Internationale Bescherming'). Later tijdens uw interview op de DVZ paste u uw verklaringen aan en vertelde u dat u geboren werd in het jaar 1994 in Haripur, Pakistan (DVZ vragenlijst nr. 4, 5 p. 5). Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u niet wist hoe oud u was, maar dat uw moeder u vertelde dat u ongeveer 24 a 25 jaar oud zou zijn (CGVS p. 4) – wat echter een onaannemelijk verschil is met de 21 jaar die u zou zijn volgens het geboortjaar dat genoteerd werd tijdens uw eerste registratie. Uw verklaringen met betrekking tot de leeftijd die u had tijdens bepaalde incidenten en gebeurtenissen komt evenmin overeen met de door u voorgelegde documenten. Alwaar uzelf verklaarde dat u 14 jaar oud was op het moment dat uw benen werden gebroken (CGVS p. 11), blijkt uit uw documenten iets anders. Uzelf verklaarde immers dat uw taskara werd opgemaakt toen u in het negende jaar op school zat. Na het afmaken van het negende jaar stopte u met school en begon u werk te zoeken. Nadien zou er een ruzie zijn gebeurd tussen jullie familie waarbij uw benen werden gebroken (CGVS p. 10). Op uw taskara werd genoteerd dat u 17 jaar oud leek op datum 7/3/1391 (d.i. 27/5/2012) (CGVS p. 8), waaruit dan ook bleek dat u tenminste 17 jaar oud zou zijn geweest op het moment dat uw benen werden gebroken. Volgens uw PoR kaart werd u geboren in het jaar 1994 en op het schoolattest dat u voorlegde uit Pakistan prijkt de geboortedatum van 1993, waaruit dan ook zou blijken dat u tenminste 18 of 19 jaar oud zou zijn op het moment dat uw benen werden gebroken (aangezien er vanuit gegaan kan worden dat dit plaatsvond nadat uw taskara werd opgesteld in het voorjaar van 2012). Met betrekking tot de leeftijd die u had tijdens uw vertrek naar Europa dienen de zelfde opmerkingen gemaakt te worden. Volgens uw eigen verklaringen verliet u Pakistan toen u ongeveer 16 à 17 jaar oud was (CGVS p. 16). Aangezien u uw vertrek uit Pakistan situeert eind 2014 (CGVS p. 4) zou u volgens de door u voorgelegde documenten en de door u gegeven geboortedata echter ouder zijn en zou uw leeftijd op dat moment tussen de 19 en de 21 jaar zijn te situeren.

Dergelijke inconsistente verklaringen met betrekking tot uw geboortjaar en uw geboorteplaats en met betrekking tot de leeftijd die u had op belangrijke momenten in uw leven – essentiële elementen betreffende uw identiteit – doen verder afbreuk en aan uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat u ook omtrent de verblijfplaats van uw familie inconsistente verklaringen aflegde. Tijdens uw onderhoud op de DVZ op 17 april 2019 verklaarde u dat uw beide ouders zich in Tizin bevonden, tezamen met uw oudere broer Z. (...°, uw jongere broer S. (...), uw oudere zus R. (...) en uw jongere zus S. (...°. Uw zus G.S. (...) zou in Nangarhar wonen (DVZ vragenlijst nr. 13 en 16, p. 6 en 8). Tijdens uw onderhoud op het CGVS dd. 3 november 2020 verklaarde

u dan weer dat uw beide ouders momenteel in het kamp in Haripur, Pakistan verbleven (CGVS p. 5). Uw broers en zussen zouden eveneens allemaal in Pakistan wonen (CGVS p. 7). Uw familie zou nooit naar Afghanistan zijn terug gekeerd toen u nog in Pakistan woonde. U zou niet weten of uw familie nog naar Afghanistan terug keerde na uw vertrek uit Pakistan (CGVS p. 6-7). Wanneer u tijdens uw onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u dezelfde informatie over uw familie had gegeven tijdens uw interview op de DVZ verklaarde u slechts dat u de juiste namen had gegeven en dat dergelijke andere zaken niet gevraagd werden over uw familie (CGVS p. 7). Geconfronteerd met uw verklaringen over de verblijfplaats van uw familie in Afghanistan vertelde u dat u verkeerde zaken had vermeld tijdens uw interview op de DVZ (cfr. supra). Wederom lijkt het weinig geloofwaardig dat u tijdens uw onderhoud op de DVZ zou vertellen dat uw familie zich in Afghanistan bevond indien zij daadwerkelijk in Pakistan verbleven en u niet de minste aanwijzing had om te vermoeden dat zij naar Afghanistan waren terug gekeerd.

Daarenboven blijken uw verklaringen omtrent het landconflict tussen uw vader en uw oom en de dood van uw broer allerm minst geloofwaardig. Zoals hierboven reeds werd gesteld bleven uw verklaringen omtrent de grond van uw familie uitermate vaag. U zou evenmin weten sinds wanneer uw neven deze grond zouden hebben opgeëist (CGVS p. 5). Dit zijn echter zaken waarvan wel van u verwacht zou kunnen worden dat u deze wist, aangezien u zelf verklaarde dat dit landconflict reeds gedurende verschillende jaren voor problemen zorgde bij jullie families en de aanleiding zou zijn geweest voor de moord van uw broer en het incident waarvan u drie jaar diende te revalideren. Uw verklaringen omtrent de dood van uw broer – die u kadert in dit landconflict – zijn evenmin geloofwaardig. Tijdens uw gehoor op de DVZ op 17 april 2019 gaf u aan dat uw oudste broer Z. (...) bij uw ouders in Tizin woonde en dat hij op dat moment 32 jaar oud zou zijn (DVZ vragenlijst nr. 17 p. 8). Tijdens uw gehoor op de DVZ op 28 januari 2020 – waarbij de CGVS vragenlijst met u werd overlopen – verklaarde u dat uw broer gedood werd toen u 14 a 16 jaar oud was (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde u dan weer dat Z. (...) overleed vóór u geboren was, dat u niets over hem wist en dat hij in Afghanistan was op het moment dat hij werd vermoord. U zou niet weten hoe oud uw broer was ten tijde van zijn overlijden, noch wist u wat er precies gebeurde met betrekking tot de dood van uw broer (CGVS p. 6), wat echter tegenstrijdig is met de verklaringen die u eerder met betrekking tot uw broer had afgelegd. Uit de documenten die u voorlegde bleek verder dat een zekere 'Z.U. (...)' vanuit Haripur documenten naar u had opgestuurd (zie stuk 7 groene map) en uit de gegevens van UNHCR Pakistan bleek eveneens dat uw broer daar werd geregistreerd als vluchteling. Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan het overlijden van uw broer, noch aan het grondconflict dat gespeeld zou hebben met de familie van uw nonkel.

Het feit dat u zulke inconsistente verklaringen aflegt omtrent de woonplaats van uw familie, het feit dat u het CGVS voorhoudt dat één van uw dichtste familieleden zou zijn overleden, hoewel hier geen geloof gehecht aan kan worden, en het feit dat u voorhoudt dat de relatie met de familie van uw oom (waarvan twee zonen in Afghanistan wonen) getroebleerd zou zijn omwille van een landconflict, dat evenmin geloofwaardig is, doet dan ook het ernstige vermoeden ontstaan dat u de Belgische asielinstanties bewust geen zicht wil bieden op uw werkelijke netwerk in Afghanistan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw beweerde verblijfplaatsen voor uw komst naar België, noch aan uw verklaringen met betrekking tot de woonplaats van uw familie, uw netwerk in Afghanistan.

Het aantonen van uw netwerk en van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België zijn cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf en de situatie waarin u hebt geleefd alvorens uw komst naar Europa (CGVS p. 2). Er werd voorts beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Ook tijdens het interview – na confrontatie met de tegenstrijdige verklaringen die u aflegde op de DVZ – werd u benadrukt dat het belangrijk is de waarheid te vertellen over uw achtergrond en uw woonplaatsen (CGVS p. 9). U herhaalde echter dat u nooit in Afghanistan was geweest en dat u de waarheid sprak.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw familiale situatie noch over uw band met Afghanistan en uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België.

Omwille van deze vaststellingen kan vermoed worden dat uw band met en uw netwerk in uw regio van herkomst, het district Surobi in de provincie Kabul, veel groter zijn dan uzelf probeert voor te houden, waardoor er dan ook van u verwacht kan worden dat u naar Surobi, de regio waarvan uw familie afkomstig is, kunt terugkeren.

Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie – die u zou vrezen bij terugkeer naar Afghanistan – dient verwezen te worden naar onderstaande paragrafen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de

betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de het district Surobi, provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>), COI Focus: Afghanistan – Veiligheidssituatie in het district Surobi (provincie Kabul) - 25 april 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_het_district_surobi_provincie_kabul_20190425_2.pdf, EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van het beperkt aantal gewelddaden die in Surobi plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Volgens de meerderheid van de beschikbare bronnen staat het district onder controle of invloed van de overheid en er is amper rapportering van intern ontheemden (IDP's) die het district verlaten omwille van conflict-gerelateerd geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surobi, provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Surobi in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Surobi een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Surobi actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surobi.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Ter volledigheid van de beslissing dient opgemerkt te worden dat uit de informatie die UNHCR Pakistan doorstuurde bleek dat uw familie in Pakistan als Afghaans vluchteling geregistreerd werd en dat zij, volgens hun informatie, niet naar Afghanistan waren terug gekeerd. Dit zegt echter niets over de actuele verblijfplaats van uw familie. Het feit dat uw familie nog geregistreerd staat bij UNHCR Pakistan wilt enkel zeggen dat zij niet met behulp van UNHCR naar Afghanistan terugkeerden. Het feit dat UNHCR niet op de hoogte is van een terugkeer – wil niet noodzakelijk zeggen dat uw familie daadwerkelijk nog in Pakistan verblijft. Vele Afghanen reizen immers frequent heen en weer tussen Afghanistan en Pakistan. Verder blijkt dat uit de informatie van UNHCR dat de PoR-kaart die u voorlegde voor de laatste keer werd vernieuwd in maart 2014. Uzelf verklaarde echter dat uw vader steeds degene was die voor u uw PoR-kaart vernieuwde (CGVS p. 8). Het feit dat deze in 2014 nog vernieuwd werd, vormt dan ook geen sluitend bewijs voor uw aanwezigheid in Pakistan op dat moment. Uit dit feit blijkt evenmin dat u of uw familie na deze datum nog in Pakistan zouden hebben gewoond.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De taskara die u voorlegde werd uitgegeven op de 7de dag van de derde maand van het jaar 1391 (d.i. 27 mei 2012). Uit niets in deze taskara blijkt dat u een Afghaans vluchteling bent die in Pakistan is geboren en zijn hele leven in Pakistan heeft gewoond. In deze taskara wordt enkel melding gemaakt van Tizin, uw dorp van herkomst. Verder legde u nog verschillende attesten neer met betrekking tot uw opleiding. Zo legde u een attest voor waaruit blijkt dat u met succes uw lagere school heeft afgemaakt in Pakistan, een rapport van het schooljaar '1388' (dit is 2009-2010) van de achtste klas, een rapport van het jaar '1389' (dit is 2010-2011) en een rapport van de zevende klas (jaartal werd niet ingevuld). In deze beslissing wordt echter niet in twijfel getrokken dat u ooit als Afghaans vluchteling in Pakistan heeft gewoond en daar tevens naar school zou zijn geweest. Er wordt echter wél twijfel geplaatst bij uw laatste verblijfplaatsen voor uw vertrek naar Europa en uw netwerk in Afghanistan – meer bepaald de verblijfplaats van uw familie momenteel. Deze documenten werpen daar geen ander licht op. Het document van het 'Chief Commissionerat Afghanistan Refugees', toont aan dat uw vader in het verleden in Pakistan als Afghaanse vluchteling werd geregistreerd, maar zegt wederom niets over de situatie van uw familie momenteel. U legde een foto voor van een envelop waarmee u documenten werden toegestuurd. Hieruit blijkt dat een zekere 'Z.U. (...)' (met dezelfde naam als uw broer) u documenten vanuit Haripur heeft toegestuurd. Indien dit daadwerkelijk om uw broer zou gaan, wat echter geen vaststaand gegeven is, dient opgemerkt te worden dat dit nog niet aantoont dat de rest van uw familie zich momenteel in Pakistan zou bevinden.

Verder legde u verschillende documenten neer uit Frankrijk en Denemarken, enerzijds met betrekking tot uw medische problemen, anderzijds met betrekking tot uw asielprocedures. Deze Deense documenten tonen aan dat u er werd opgevolgd omwille van de problemen met uw benen, dat u werd onderzocht, geopereerd en een fysiotherapeut zag die u een training van 2-3 maanden voorschreef. Nergens uit deze documenten bleek de oorzaak van deze verwondingen, noch valt uit deze documenten

vast te stellen hoe de situatie met betrekking tot uw benen momenteel is. De documenten die u voorlegde met betrekking tot uw asielprocedures in Denemarken betreffen een uitnodiging voor een interview bij de Immigratiedienst en een vraag tot een leeftijdsonderzoek – waaruit blijkt dat ook de Deense asielinstanties zich vragen stelden bij uw werkelijke leeftijd.

Uit de Franse medische documenten blijkt slechts dat u de pijnstiller Doliprane (Paracetamol) en Ibuprofen voorgeschreven kreeg. Het briefje van 'Docteur G. (...)' dat slechts enkele woorden bevat is bijna niet leesbaar.

Verder legde u nog verschillende documenten voor met betrekking tot uw asielprocedure in Frankrijk, waaronder een beslissing (van de Prefectuur van de Maas, bureau van regelgeving, verkiezingen en buitenlanders) aangaande uw transfer naar Denemarken, een attest van uw domicilie en een persoonlijke brief van u, gericht aan het Bureau van Immigratie en Integratie van de Prefectuur van de Maas. Deze documenten werden reeds eerder besproken. De brief van uw advocaat werd reeds eerder besproken.

Hoewel u verklaarde in het verleden problemen te hebben gehad met uw benen en het herstel van deze gecompliceerde breuk, dient opgemerkt te worden dat u tijdens de registratie van uw verzoek tot internationale bescherming niet vermeldde dat u medische problemen had (zie 'Registratie Verzoek om Internationale Bescherming'), dat u evenmin iets vermeldde met betrekking tot uw benen wanneer u gevraagd werd naar uw vrees bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan en dat u geen recente medische documenten voorlegt die hiermee verband houden – hoewel u reeds bijna anderhalf jaar in België vertoeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Beoordeling van de zaak

De Raad stelt vast dat het administratief dossier geen gegevens bevat die laten vermoeden dat verzoekende partij niet over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken en wijst erop dat op datum van terechtzitting het een gegeven van algemene bekendheid betreft dat de taliban na een korte strijd het gehele land in hun macht hebben en er geen algehele objectieve informatie voorhanden is met betrekking tot de huidige feitelijke situatie in de diverse regio's en steden van Afghanistan en/of het gehele land.

Gezien de Raad inzake de hoger aangehaalde elementen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 november 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT